



دست بدهد. تاریخ نشان می‌دهد که هژمون‌های منطقه‌ای به طور منظم چشم‌انداز اقتصادی رقبا را محدود می‌کنند.

برای نمونه تلاش‌های خود ایالات متحده در قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم برای اجرای دکترین مونرو و از بین بردن نفوذ اروپا از نیمکره غربی را در نظر بگیرید. واشنگتن به دلیل ترس از ورود به اروپا به انواع رفتارهای تهاجمی دست زد؛ از جمله خرید بدهی‌های بدهکاران بانک‌های اروپایی، استقرار کشتی‌های جنگی در دریای کارائیب، سرنگونی دولت‌ها و مداخله نظامی. بر خلاف ایالات متحده نوپا، چینی که با تصاحب تایوان تقویت می‌شود، ابزار اقتصادی و نظامی برای اجرای فوری دکترین مونرو خود را دارد.

تلاش چین برای دور زدن آسیا، بزرگ‌ترین و پویاترین منطقه اقتصادی جهان، ضربه‌ای ویرانگر به منافع اقتصادی ایالات متحده وارد خواهد کرد. آسیای شرقی و اقیانوس آرام یک سوم تولید ناخالص داخلی جهانی را از نظر برابری قدرت خرید تشکیل می‌دهند، سهمی که تقریباً دو برابر ایالات

متحده است. شبکه‌های تجاری پر جنب و جوش و باز منطقه احتمالاً به یک سیستم مرکز-پیرامون، با چین به عنوان مرکز و کشورهای تحت انقیاد تبدیل خواهند شد. در بدترین سناریو، ایالات متحده ممکن است دسترسی به حجم تجارت با ۹ شریک تجاری آسیایی خود به جز چین را از دست بدهد.

تجارت کالاهای دو طرفه این گروه با ایالات متحده در سال ۲۰۲۳ نزدیک به ۹۴۰ میلیارد دلار بود که حدود ۶ درصد بیشتر از تجارت کالاهای ایالات متحده

با خود چین بود. سرمایه‌گذاران آمریکایی نیز ممکن است متضرر شوند. در کشورهای آسیایی، به ویژه در آسیای جنوب شرقی، ایالات متحده یکی از بزرگترین منابع سرمایه‌گذاری است. آمریکایی‌ها مبالغ نامحدودی را وارد کارخانه‌ها، مراکز داده و املاک و مستغلات در سراسر منطقه کرده‌اند. از

آن جایی که این زیرساخت‌ها و سایر زیرساخت‌های آجر و ملات از نظر فیزیکی غیرقابل حرکت هستند، در برابر تغییرات اجباری مالکیت تحت اجبار چین آسیب‌پذیر خواهند بود. چینی که تایوان را ضمیمه کند، ممکن است تلاش‌ها را برای کاهش وابستگی دیگر کشورهای آسیایی به دلار آمریکا به عنوان ارز ذخیره سرعت بخشد. بیشتر دولت‌های منطقه ترجیح می‌دهند که مجبور نباشند بین دلار و یوان یکی را انتخاب کنند، همان‌طور که بسیاری از آن‌ها سعی کرده‌اند از جانبداری در رقابت گسترده‌تر بین ایالات متحده و چین اجتناب کنند.

#### ← برلین غربی جدید

دوایت آیزنهاور، رئیس‌جمهور ایالات متحده، در خاطرات خود یک واکنش زنجیره‌ای خطرناک را متصور شد که سقوط تایوان باعث ایجاد آن خواهد شد: «امنیت آینده ژاپن، فیلیپین، تایلند، ویتنام و حتی اوکیناوا در معرض خطر قرار خواهد گرفت و منافع حیاتی ایالات متحده به شدت آسیب خواهد دید.»

یک نظم جهانی غیرلیبرال و چین محور می‌تواند جایگزین سیستم لیبرال به رهبری ایالات متحده شود. تایوان به نوعی برلین غربی جنگ سرد جدیدی است که بین پکن و آمریکا در حال گسترش است. خطرات تایوان به همان اندازه جدی است و دیگر زمانی برای تلف کردن وجود ندارد.

